

## Воденичарь и Мливарь

Единъ човѣкъ закаралъ на воденицата жито. Като се смлѣло малко брашно, той умѣсилъ една пита и я заровилъ въ огнището да се пече.

А воденичарьтъ му казалъ:

— Хайде, побратиме, да се лъжемъ. Кой отъ двама ни надлъже, той да изеде питата.

— Добрѣ, да се лъжемъ, казалъ мливарьтъ. Воденичарьтъ почналъ:

— Едно врѣме моя дѣдо бѣ градинарь. Азъ бѣхъ младъ и му помагахъ. Веднѣжъ той ме проводи да му донеса една тиква. Азъ вземахъ сѣкирата и отидохъ да търся изъ бостана позрѣла тиква. Вървѣхъ, вървѣхъ намѣрихъ една. Но като замахнахъ да я отсѣка, сѣкирата ми пропадна въ нея и се изгуби. Влѣзохъ въ тиквата да я търся. Вървѣхъ три дни и три нощи — нѣма я. Вжтрѣ срѣщнахъ единъ човѣкъ, че кара деветъ камили.

— Побратиме, не намѣри ли нѣкждѣ сѣкира?

— Каквати сѣкира! Азъ една камила изгубихъ и немогахъ да я намѣря, та сѣкира ще намѣря.

Тогава азъ се върнахъ при дѣдо, и му разправихъ всичко. Той ме хвана, наби ме едно хубаво и ми рече:

— Ако срѣщнешъ нѣкждѣ мливарь, излъжи го и му изешъ питата...

— Сега слушай пкъ азъ да ти разправа, казалъ мливарьтъ и захваналъ: Едно врѣме баща ми бѣше пчеларь и имаше много кошери. Той познаваше всѣка една пчела и вечеръ като видѣше, че нѣкоя нѣма, той трѣгваше по гори и планини да я търси.

Веднѣжъ баща ми като ходѣше да търси една изгубена пчела, той съгледа въ полето